

В.У. Таранеўскі (Віцебск)

НАРАЦЫЯ Ў “ЛЕТАПІСЦЫ ВЯЛІКІХ КНЯЗЁЎ ЛІТОЎСКІХ”

Галоўнымі творамі, што сыгралі выключную ролю ў станаўленні нашай нацыянальнай прозы, былі “Беларуска-літоўскія летапісы” XV–першай паловы XVI стст. Гэта “Летапісец вялікіх князёў літоўскіх”, “Летапіс 1446 г.”, “Хроніка Вялікага княства Літоўскага і Жамойцкага”, “Хроніка Быхаўца”. Яны сталі своеасаблівымі “злучальнікамі” твораў розных жанраў, ад панегірыкаў (“Пахвала Вітаўту”) да легендаў і паданняў, выкладзеных па законах мастацкай прозы Сярэднявечча.

Стваральнік першага беларуска-літоўскага зводу, які складаецца з трох частак (дзве першыя аб’яднаны агульным загалюка “Избрание лѣтописания изложено вкратце”, трэцяя – уласна “Лѣтописецъ великих князей литовских”), пачаў сваю працу ў духу старажытнарускага летапісца. “Избрание лѣтописания изложено вкратце” створана на старажытнарускай аснове (кампіляцыя і рэдакцыя з рускіх летапісаў пра пачатак

“Земли Русей” (854 г.) і наследуе старажытнарускую традыцыю перавагі пагадовых запісаў над сюжэтнымі (летапіснымі) аповесцямі ў стылі манументальнага гістарызму. Але ўжо ў ім ярка праяўляецца імкненне пазбавіцца ад пагадовага запісу, што і было зроблена ў “Літописце великих князей литовских”.

Названы летапіс пісаўся без датаў, у форме суцэльнага прагматычнага апавядання, фактычна – гэта невялікая гістарычная аповесць, хроніка, якая складаецца ў найбольш поўных спісах з дзвюх частак: уласна “Летапісца...” і “Аповесці пра Падолле”.

У сваё апавяданне аўтар “Літописца...” ўступіў (па аналогіі з “Евангеллем ад Мацвея”, якое пачынаецца з радаслоўнай Ісуса Хрыста, “Сына Давыдава, Сына Аўраамава”) з пераліку сыноў Гедыміна: “У Великого князя Кгедимина литовского сынов 7 было; старший Монтивид, потом Нарамонт, Олкгирд, потомъ Евнутий, потомъ Кестутий, потомъ Кориат, сёмый Люборт” [1, с. 238]. Такого кшталту “генеалагічны” ўступ у апавяданне-нарацыю знамянальны, паколькі першую ступень гістарычнага падання складае генеалогія, захаванне выдатных імёнаў, якія першапачаткова звязаны, як, напрыклад, у Егіпце, з прадметнымі помнікамі, да той пары пакуль на дапамогу не з’яўляецца пісьменнасць, раней за якую немагчыма гістарыяграфія. Паступова, з далучэннем да генеалагічнай кроны падзей і выдатных подзвігаў, генеалогія пераходзіць у хроніку.

“Літописецъ великих князей литовских”, апавяданне ў якім вядзецца з дня смерці князя Гедыміна (1341 г.) і заканчваецца пераломам XIV–XV стст., – гэта па сутнасці палітычная гісторыя Літвы, Беларусі і Украіны, заснаваная на імёнах асобаў, якія рэальна існавалі, і падзеях, якія ў сувязі з гэтымі асобамі сапраўды мелі месца або часткова былі выдуманымі, легендарнымі.

Экспазіцыя “Летапісца...” мае яшчэ характар звычайнага сінтэзу “генеалогіі” і “геаграфіі” без якой-небудзь дэталізацыі апавядання, як, напрыклад, у сюжэце пра “завяшчанне” Гедыміна, дзе раскажваецца пра падзел вялікім князем сфераў уплыву між сынамі: “... Монтивиду отецъ дал Карачев и Слоним, Нарамонту Пинеск, Олкгирду королеву отцу, Крево, да к тому князь витебский сынов не дръжал, принял ко дочце в Витебеск [в зяти]. Евнутя осадил в Вильни на великом княжени, а Кестутю дал Троки, а Корьяту Новгородок, а Люборта принял володимерский князь [к дочце во Володимер и в Луцеск и] в(о) всю землю Волынскую” [1, с. 238–239].

Цытата наглядна ілюструе выкарыстанне старажытнарускай стылёвай традыцыі “манументальнага гістарызму”, калі летапісец імкнецца зірнуць на мінулае з “далёкіх адлегласцяў – адлегласцяў прасторавых, часавых (гістарычных) і іерархічных”. Але чым далей – тым летапісец становіцца больш шматслоўным: “генеалогія” і “геаграфія” дапаўняюцца дэталямі, дзеяннямі і якасцямі, і часцей за ўсё гэта адбываецца там, дзе апавяданне вядзецца не пра гераізаванае жыццё, а пра яго кароткія,

кульмінацыйныя моманты, як у выпадку з Яўнута, які “во болшенстве будя не полюбился” братам, а больш за ўсё Альгерду і Кейстуту, і “смовивши межу собою и рок учинили, которого бы дня к Вильни пригнати и засести город под братом, великим князем Евнудемь...” [1, с. 239].

Задуманае вялікія князі Альгерд і Кейстут здзейснілі, а “князь великий Евнутий, – паведамляе летапісец, – выскочил, и убежал в горы и в дол и тамо озябе в ноги”. Само апавяданне пра змову з’яўляецца не чым іншым, як завязкай, зыходным момантам у барацьбе за велікакняжацкую ўладу між сынамі Гедыміна. Але знамянальныя тут якраз не змова і людзі, якія ў ёй удзельнічалі, а слоўны спосаб выражэння фіналу княжання Яўнута, які ў “Хроніцы Вялікага княства Літоўскага і Жамойцкага” ідзе не без побытавых падрабязнасцяў і набліжаецца да сюжэтнага белетрыстычнага апавядання: “и в том крику наглom Евнут схопившия, босо, в кужушку одном, з обламков спустился и утекл сам единый в горы мизи льсы и там собь на грудь змерзлой ноги отморозил, был пойманный от жолньров”.

За апавяданнем пра Яўнута і падзеях з ім звязаных ідзе цікавая гісторыя Ваідыла. Бачыцца яна нам першай у “Летапісцы...” маленькай збелетрызаванай аповесцю з элементамі іерархічнага біяграфізму. “Некто пак [был] у великого князя Олкгирда [паробок, неволны], холоп, Воидило. Първое был пекарцом, потом уставил его постелю себе слати и воду давати себе пити. Потом пак полюбился ему вел(ь)ми, дал был ему Лиду дръжати и повел его у великих. Потом по животе великого князя Олгирда две лете бол(ь)ше ль было, князь вяликий Ягайло поведеть его вел(ь)ми у высоких и дасть за него сестру свою родную, княгиню Марью, што потом была за князем Давыдом. Князю [великому] Кестутю великую нелюбовь и жалость вделал, што братанну его, а свою сестру, за холопа дал” [1, с. 240].

Ваідыл, як бачна, для летапісца не герой, не кандыдат на святы алтар, а “некто”, “паробок неволны, холоп”. Непрыняцце Ваідыла і ўчынак Ягайлы нарадзілі ў аўтара працытаванага ўрыўка імкненне быць змястоўным у падачы жыццёва-іерархічных фактаў, не надта ганаровых для Ваідыла. Яго жыццё, праўда, не даведзена тут да канца, як гэта бывае ў агіяграфічных ці біяграфічных творах, а выключныя жыццёвыя факты працуюць на адмоўную характарыстыку ўлюбёнца Ягайлы. Такой была задума летапісца як прыхільніка роду Кейстута, які не прымаў “князя-пахоліка” і гэтае непрыняцце, як нам здаецца, вылілася ў афарбаванае эмоцыямі летапіснае сюжэтнае апавяданне. Да таго ж творца “Летапісца...” ў кароткай гісторыі Ваідыла хораша перадаў сутнасць слоў старажытнаўрэйскага прарока Іязекіля, “што мужы золата здабудуць, а золатам мужоў не здабыць” і гэтым самым выказаў свае негатыўныя адносіны да вядомай з даўніх часоў палітыкі “акняжвання” зямель, у гэтым выпадку зямель Вялікага княства Літоўскага. Ваідыл, па-сутнасці, стаў для летапісца першапрычынай насцярожаных адносін між дзядзькам і

пляменнікам, якія пазней перараслі ва ўзброены канфлікт і прывялі да здрадніцкага забойства Кейстута ў Крэўскім замку.

Пасля смерці вялікага князя Кейстута, у палоне, у тым жа Крэве, апынуўся і яго сын, вялікі князь Вітаўт, і, без сумненняў, Ягайла мог распарадзіцца яго жыццём так, як жыццём дзядзькі, але Вітаўтава выратаванне явілася яму ў іпастасях жанчын. “Князь пак великий Витовт седел у Креве у комнате за твердою сторожою, а жонце две ходили покладывать князя у комнату, положив да вон идуць, а сторожи около. То пак великия княгини, слышав от людей, иметь великий князь Витовт должей седети, аль пак также изгадають над ним как и над отцемь его. И пригадала ему так: как жонки пойдуть покладать, ино ему одное жонки вскладши порты да выйти вон й з другою жонкою, а той жонце остати у нее, у которое портех вышол. А так его научить. И он наредився в одной жонки порты, да дрогою вышол, да спустился з города: утек в Немци и у Прусы [1, с. 244].

Летапіснае апавяданне пра ўцёкі Вітаўта з Крэўскага замка з’яўляецца самым арыгінальным, можа быць, самым эфектным у “Летапісцы...”. Натуральнаму (самі ўцёкі) і незвычайнаму (спосаб уцёкаў) ходу падзей у гэтым сюжэце дала штуршок жанчына, вялікая княгіня, жонка Вітаўта. Самі падзеі апісаны дынамічна і падрабязна, што толькі падкрэслівае праўдападобнасць таго, пра што раскажваецца. Перад вачыма паўстае візуальная карціна, сцэнарый, напісаны рукою майстра, схільнага да прыгодніцтва, вольнага ад абсалютнага панавання над ім гісторыі ў фактах і падзеях.

Летапісец тут ужо секулярызаваны, ён творыць ад сябе, так як, здаецца, не сядзеў разам з Вітаўтам у камяніцы і не быў сведкам той драматычнай сітуацыі. А мудрая парада вялікай княгіні – гэта маленькае рэха мудрых, але каварных “повелений” княгіні Вольгі, з іменем якой звязаны шэраг вострасюжэтных летапісных апавяданняў у “Аповесці мінулых гадоў”. Па маштабнасці спраў Вольгі яе асоба непараўнальная са справамі і асобаю вялікай княгіні, жонкі Вітаўта. Але апошняя выступае ў “Летапісцы...” ужо не як статычная постаць, а як дзейсны ўдзельнік падзей, што знакава не толькі для летапісання, але і для ўсёй беларускай літаратуры часоў сярэднявечча ў сэнсе займення ёю актыўнага героя.

Выдатным узорам нарацыі з’яўляецца ў “Летапісцы...” і апісанне зверстваў смаленскага князя Святаслава над хрысціянскім народам Беларусі ў 1386 г. Страшная, жорсткая летапісная карціна людскіх пакут выяўляла “небогоугодное дело” Святаслава і апраўдвала ваенныя дзеянні літоўскіх князёў. Паражэнне Святаслава пад Мсціслаўлем – гэта, на думку летапісца, справядлівая помста гвалтаўнікам і мучыцелям, якія “много зла сотвориша хрестянемь, не чловъчески и ни хрестиянскии, мучиша хрстьянь” [1, с. 245]. “Много зла” – формула асуджэння амаральнасці, праява высокай хрысціянскай маралі. Пафас асуджэння не маралізатарскі, бо спалучаны са страшэннай карціннасцю: “Сбираху и запираху во избыах и

зажигаху, а инья жены и дѣти на коле тыкаху...” [1, с. 245]. Зноў бачым, як жахлівыя малюнкi феадальнай вольніцы пазбаўляюцца маралізатарства, павучальнасці. На гэты раз не агульным асуджэннем зла, а спалучэннем “асуджэння” з біблейным сюжэтам: “а иных мук над христианы, их же срама ради не писаху, яко же ни Антиох сирский, ни Улиан преступник таких мукъ не сотворил над христианы...” [1, с. 245].

Менавіта тут, у апавяданні пра крывавую бойню, учыненую Свята-славам, найбольш ярка выражана пазіцыя самога летапісца, паборніка ідэй цэнтралізатарскай палітыкі беларуска-літоўскіх князёў на Русі і неабходнасці аб’яднання беларуска-літоўскіх земляў у адной дзяржаве – Вялікім княстве Літоўскім. Такім чынам, тэкст “Летапісца...” яшчэ і палітызаваўся па-сярэднявечнаму: карціннасць маралітэ, палітыка-дзяржаўная скіраванасць. А ў цэлым – сінкрэтычнасць, сярэднявечны сінтэз. Аднак сам летапісец, яго самавыяўленне, яго аўтарскае “я” ў першым беларуска-літоўскім летапісным зводзе яшчэ не бачны. У гэтым сэнсе аўтар яшчэ аморфны. Гісторыя ў імёнах і падзеях валадарыць над ім, а не ён над гісторыяй. Але ўсё ж унутранае, чалавечае паняцце пра дабро і зло, белае і чорнае каларызуе яго аповед, напаўняе яго ўнутранай страсцю, ачалавечвае, а значыць, псіхалагізуе тэкст – у агульнафіласофскім плане.

Такім чынам, “Летапісец вялікіх князёў літоўскіх” – гэта першы і важнейшы этап станаўлення нацыянальнай прозы, на якім пераадолены старыя кніжныя традыцыі, “летапісная форма апісання гісторыі”. Ён, на наш погляд, з’яўляецца і ўдалай спробай стварэння падзейна звязанага, прагматычнага апавядання пра мінулае.

Літаратура

1. Анталогія даўняй беларускай літаратуры. XI – першая палова XVIII стагоддзя. – Мінск: Маст. літ., 2003. – 860 с.
2. Беларускія летапісы і хронікі. – Мінск: Маст. літ., 1997. – 440 с.